

Äldste Dallin H. Oaks
i de tolv apostlarnas kворum

Att älska andra och leva med olikheter

Som Kristi efterföljare måste vi leva i fred med andra som inte delar våra värderingar eller accepterar läran som de grundas på.

I.

Alldeles mot slutet av sin jordiska verksamhet gav Jesus sina lärjungar vad han kallade "ett nytt bud" (Joh. 13:34). Han upprepade det här budet två gånger, ett enkelt men svårt bud: "Älska varandra så som jag har älskat er" (Joh. 15:12; se också vers 17). Läran att älska varandra var en kärnpunkt i Frälsarens undervisning när han verkade på jorden. Det andra stora budet var: "älska din nästa som dig själv" (Matt. 22:39). Jesus lärde till och med: "Älska era ovänner" (Matt. 5:44). Men budet att *älska varandra så som han hade älskat sin hjord* var för hans lärjungar – och för oss – en unik utmaning. "Faktum är", lärde president Thomas S. Monson oss i april, "att kärleken är själva kärnan i evangeliet, och Jesus Kristus är vårt föredöme. Hans liv är en kärlekens arvedel."¹

Varför är det så svårt att känna kristuslik kärlek till varandra? Det är svårt därför att vi måste leva bland dem som inte delar vår tro och våra värderingar och förbundsförpliktelser. I sin stora förbön kort före sin korsfästelse bad Jesus för sina efterföljare: "Jag har gett dem ditt ord, och

världen har hatat dem, eftersom de inte är av världen, liksom inte heller jag är av världen" (Joh. 17:14). Sedan vädjade han till Fadern: "Jag ber inte att du skall ta dem ut ur världen utan att du skall bevara dem för det onda" (vers 15).

Vi ska leva i världen men inte vara av världen. Vi måste leva i världen därför att hans rike, som Jesus lärde i en liknelse, är "likt en surdeg" vars funktion är att lyfta hela massan genom sin inverkan (se Luk. 13:21; Matt. 13:33; se också 1 Kor. 5:6–8). Hans efterföljare kan inte göra det om de bara umgås med dem som delar deras tro och

seder. Men Frälsaren lärde oss att om vi älskar honom, så håller vi fast vid hans bud (se Joh. 14:15).

II.

Det finns åtskilligt i evangeliets lära om att hålla fast vid buden medan vi bor bland människor av annan tro och andra seder. Läran i fråga om stridighet är av central betydelse. När den uppståndne Kristus såg att det fanns ordstrider bland nephiterna om hur dopet skulle gå till, gav han klara anvisningar om hur den här förrättningen skulle utföras. Sedan lärde han följande viktiga princip:

"Det skall inte förekomma några ordstrider ibland er som det hittills har gjort. Inte heller skall det finnas tvister ibland er om min lära så som hittills har varit fallet.

Ty sannerligen, sannerligen säger jag er: *Den som har en stridslysten ande är inte av mig utan av djävulen, som är fader till stridigheter, och han hetsar människornas hjärtan till att strida i vrede, den ene med den andre.*

Se, det är ... min lära att sådant skall upphöra" (3 Nephi 11:28–30; kursivering tillagd).

Frälsaren inskränkte inte sin varning för stridigheter till dem som inte höll budet att döpas. Han förbjöd alla att strida. Inte heller de som håller buden

får hetsa människornas hjärtan till att strida i vrede. Djävulen är "fader till stridigheter". Frälsaren är Fridsfursten.

På samma sätt lär Bibeln att "de visa stillar vreden" (Ords. 29:8). De tidiga apostlarna lärde att vi ska "sträva efter det som tjäna friden" (Rom. 14:19) och "i kärlek hålla fast vid sanningen" (Ef. 4:15), "ty en mans vrede åstadkommer inte det som är rätt inför Gud" (Jak. 1:20). I nutida uppenbarelse befallde Herren att det glada budskapet om det återställda evangeliet skulle förkunnas av "var och en för sin nästa, med mildhet" (L&F 38:41), "i all ödmjukhet ... [utan att] smäda dem som smädar" (L&F 19:30).

III.

Men i vår strävan att vara ödmjuka och undvika stridigheter får vi inte göra avkall på eller minska troheten mot de sanningar vi känner till. Vi får inte ge upp vår ståndpunkt eller våra värderingar. Jesu Kristi evangelium och de förbund vi har ingått gör oss ofrånkomligen till deltagare i den eviga striden mellan sanning och villfarelse. Det finns inget utrymme för kompromisser i den striden.

Frälsaren visade vägen för oss när hans motståndare ställde honom inför en kvinna som hade gripits "på bar gärning, när hon begick äktenskapsbrott" (Joh. 8:4). När de ertappades i sin skenhelighet drog de som anklagade kvinnan sig tillbaka och lämnade Jesus ensam kvar med henne. Han behandlade henne vänligt genom att avstå från att döma henne vid det tillfället. Men han sa också till henne bestämt: "Synda inte mer" (Joh. 8:11). Kärlek och vänlighet erfordras, men liksom Mästaren visar en Kristi efterföljare fasthet när det gäller sanningen

IV.

I likhet med Frälsaren ställs hans efterföljare ibland inför syndigt beteende och i dag när de står fast vid sin uppfattning om vad som är rätt och fel kallas de ibland för "trångsynta" eller "fanatiker". Många världsliga värderingar och sedvänjor är en sådan utmaning för sista dagars heliga. Påfallande bland dessa i dag är den starka strömning som gör samkönade äktenskap lagliga i många delstater och provinser i Förenta staterna och Kanada och i många andra länder i

världen. Vi bor också bland människor som överhuvudtaget inte tror på äktenskapet. Några tror inte på att skaffa barn. Några motsätter sig restriktioner i fråga om pornografi eller farliga droger. Ett annat exempel – välbekant för de flesta troende – är utmaningen att leva tillsammans med en icke-troende make eller maka eller familjemedlem eller att umgås med icke-troende arbetskamrater.

På invigda platser som i tempel och möteshus och i våra egna hem ska vi klart och grundligt undervisa om sanningen och buden så som vi förstår dem genom frälsningsplanen som uppenbarats i det återställda evangeliet. Vår rättighet att göra det skyddas av en grundlagsskyddad yttrande- och religionsfrihet, och även av privatlivets helgd som respekteras även i länder utan formella grundlagsgarantier.

I offentliga sammanhang faller det som religiösa personer säger och gör under andra överväganden. Det fria religionsutövandet täcker de flesta offentliga handlingar men kan kräva inskränkningar för att tillmötesgå andras tro och sedvänjor. Lagar kan förbjuda handlingar som allmänt

betraktas som orätta eller oacceptabla, som till exempel sexuellt utnyttjande och våld eller terrorhandlingar, också när de utförs av extremister i religionens namn. Mindre allvarliga handlingar, om också oacceptabla för en del troende, kan vi helt enkelt behöva stå ut med om de blivit lagliga genom vad en profet i Mormons bok kallade "folkets röst" (Mosiah 29:26).

När det gäller den offentliga debatten bör vi alla följa evangeliets lära att älska vår nästa och undvika stridigheter. Kristi efterföljare bör vara föredömen i fråga om hövlighet. Vi bör älska alla, lyssna uppmärksamt och intressera oss för deras uppriktiga övertygelser. Även om vi inte håller med dem ska vi aldrig vara ovänliga. Vårt ställningstagande och vår kommunikation ska inte vara stridslysten. Vi bör klokt förklara och driva vår ståndpunkt och begagna vårt inflytande. När vi gör det ber vi andra att inte stöta sig på vår uppriktiga religiösa övertygelse och på vårt utövande av religionsfriheten. Vi uppmanar oss alla att följa Frälsarens gyllene regel: "Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det

skall ni också göra dem" (Matt. 7:12).

När vår ståndpunkt inte segrar bör vi vänligt acceptera den ofördelaktiga utgången och visa hövlighet mot våra motståndare. Vi bör under alla omständigheter visa vänlighet mot alla och förkasta all slags förföljelse, inklusive den som orsakas av ras, etnicitet, religiös tro eller icke-tro eller sexuell läggning.

V.

Jag har talat om allmänna principer. Nu ska jag gå in på hur dessa principer bör tillämpas i några bekanta situationer där vi bör följa Frälsarens lära mer trofast.

Jag börjar med vad våra yngre barn lär sig i sina lekaktiviteter. Alltför ofta har icke-mormoner här i Utah sårats eller stötts bort av medlemmar i vår kyrka som inte tillåter att deras barn är vän med barn av annan tro. Nog kan vi väl lära våra barn värderingar och uppförandenormer utan att de måste undvika eller ringakta dem som är annorlunda än de.

Många lärare i kyrkan och skolan är bedrövade över hur en del tonåringar,

däribland sista dagars heliga, behandlar varandra. Budet att älska varandra inbegriper utan tvivel kärlek och respekt över religiösa gränser och även över etniska, kulturella och ekonomiska gränser. Vi uppmanar alla ungdomar att inte mobba, förolämpa, säga eller göra något som avsiktligt tillfogar andra smärta. Allt sådant bryter mot Frälsarens bud att älska varandra.

Frälsaren lärde att stridigheter är ett djävulens redskap. Den läran går emot språk och bruk i dag i den aktuella politiken. Olika partiprogram är en väsentlig del av politiken, men skillnader i partiprogram behöver inte orsaka personangrepp som förgiftar den politiska processen och sårar de deltagande. Vi bör alla avvisa hätska utfall och visa hövlighet när meningsskiljaktigheter föreligger.

Den omgivning där det är allra viktigast att vi avstår från stridigheter och visar respekt för andras mening är i hemmet och i våra familjerelationer. Meningsskiljaktigheter är ofrånkomliga, några av dem små, andra stora. Vad beträffar stora meningsskiljaktigheter; antag att en familjemedlem lever i en samborelation. Detta innebär att två viktiga värderingar kommer i konflikt: vår kärlek till familjemedlemmen och vår trohet mot buden. Genom att följa Frälsarens exempel kan vi visa kärleksfull välvilja samtidigt som vi står fast i sanningen genom att avstå från handlingar som främjar eller ger intryck av att vi stödjer det som vi vet är orätt.

Jag avslutar med ett exempel på en familjerelation. Vid en stavskonferens i Mellanvästern för tio år sedan träffade jag en syster som berättade för mig att hennes make hade följt med henne till kyrkan i tolv år men aldrig blivit medlem. Hon frågade mig vad hon skulle göra. Jag rådde henne att fortsätta att göra det rätta och att vara tålmodig och god mot sin make.

En månad senare skrev hon följande till mig: "Jag tyckte att de tolv åren tydligt visade att jag hade tålamod, men jag var inte säker på att jag hade uttryckt det på ett särskilt vänligt sätt. Så jag övade flitigt i över en månad, och han blev döpt."

Godhetens makt är stor, särskilt i familjen. Brevet fortsatte: "Nu försöker jag vara ännu vänligare, för vi arbetar på att bli beseglade i templet i år!"

Sex år senare skrev hon igen: "Min man blev [nyss] kallad och avskild till biskop [i vår församling]."²

VI.

I så många relationer och omständigheter i livet måste vi leva med olikheter. Gäller det väsentliga frågor får vi inte förneka eller överge vår ståndpunkt, men som Kristi efterföljare måste vi lära oss att leva i fred med andra som inte delar våra värderingar eller accepterar läran som de grundas på. Faderns frälsningsplan, som vi har fått kännedom om genom uppenbarelse till profeter, sätter oss i en jordisk omgivning där vi ska hålla hans bud. Detta inbegriper att vi ska älska vår nästa från en annan kultur eller av annan tro så som Fadern har älskat oss. Som en profet i Mormons bok lärde: Vi måste sträva framåt med "kärlek till Gud och till alla människor" (2 Nephi 31:20).

Hur svårt det än är att leva i tumultet och kaoset runtomkring oss är kanske Frälsarens bud att älska varandra den allra största utmaningen. Min bön är att vi ska inse detta och söka leva efter det budet i alla våra relationer och i all vår verksamhet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, "Kärlek – kärnan i evangeliet", *Liahona*, maj 2014, s. 91.
2. Brev till Dallin H. Oaks, 23 jan. 2006 och 30 okt. 2012.

Äldste Neil L. Andersen
i de tolv apostlarnas kворum

Joseph Smith

Jesus Kristus valde en helig man, en rättfärdig man, till att leda återställelsen av hans evangeliums fullhet. Han valde Joseph Smith.

Under sitt första besök hos profeten Joseph Smith, som då var 17 år, kallade en ängel Joseph vid namn och berättade att han, Moroni, var en budbärare sänd från Guds närhet och att Gud hade ett verk för honom att utföra. Föreställ er vad Joseph måste ha tänkt när ängeln sedan talade om för honom att hans namn skulle "hållas för gott och ont bland alla nationer, släkter och tungomål".¹ Kanske var det chocken i Josephs ögon som fick Moroni att upprepa att man skulle tala gott och ont om honom bland alla folk.²

Det goda som talades om Joseph Smith kom långsamt medan det onda började omedelbart. Joseph skrev: "Hur märkligt det var att en obetydlig gosse ... skulle anses vara en tillräckligt betydelsefull person att tilldra sig ... bitter förföljelse."³

Kärleken till Joseph växte samtidigt som fiendskapen. Vid 38 års ålder blev han mördad av en pöbel på 150 man med svartmålad ansikten.⁴ Även om profetens liv tvärt avslutats, hade det goda och onda som talades om Joseph bara påbörjats.

Bör vi förvånas över det onda som sägs om honom? Aposteln Paulus sades vara från vettet och galen.⁵ Vår älskade Frälsare, Guds Son, fick

stämpeln frossare, drinkare och besatt av en ond ande.⁶

Herren berättade för Joseph om hans bestämmelse:

"Jordens ändar skall fråga efter ditt namn och dårarna skall göra dig till åtlöje och helvetet skall rasa mot dig, medan de i hjärtat rena och de visa ... och de dygdiga ständigt skall söka ... välsignelser under din hand."⁷

Varför tillåter Herren att ont förtal förföljer de goda? Ett skäl är att motstånd mot det som är av Gud får de sanningssökande att knäböja för att få svar.⁸

Joseph Smith är återställelsens profet. Hans andliga verk inleddes med Faderns och Sonens besök, som åtföljdes av ett flertal himmelska besök. Han var redskapet i Guds händer för att föra fram heliga skrifter, förlorade lärosatser samt prästadömet återställelse. Betydelsen av Josephs verk kräver mer än intellektuella överväganden. Den kräver att vi, liksom Joseph, "ber till Gud".⁹ Andliga frågor förtjänar andliga svar från Gud

Många av dem som avfärdar återställelsens verk tror helt enkelt inte att himmelska varelser talar till människor på jorden. Omöjligt, säger de, att guldplåtarna skulle ha överlämnats av en ängel och översatts genom Guds